
Zitting 1979–1980

---

15 435

Radioactief afval op het KEMA-terrein

Nr. 2

Het vroegere stuk is gedrukt in de zitting 1978–1979

BRIEF VAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN MILIEUHYGIËNE

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 31 januari 1980

Gevolgd gevend aan mijn toezegging gedaan tijdens de mondelinge beantwoording van vragen in uw Kamer (zie Handelingen van 9 november 1978 blz. 1241–1245) en in mijn brief van 21 december 1978 (gedrukt stuk 15 435 nr. 1) doe ik u hierbij een notitie betreffende het begraven van radioactief afval op het KEMA-terrein toekomen.

In deze notitie zijn de resultaten van het onderzoek door het Rijksinstituut voor de Volksgezondheid en het Rijksinstituut voor Drinkwatervoorziening vermeld; de onderzoeksrapporten zijn als bijlage bijgevoegd. Tevens wordt ingegaan op de achtergronden van de beslissing van de NV KEMA om op haar terrein met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium besmette voorwerpen te begraven.

Ten slotte is in deze notitie ook mijn standpunt over deze aangelegenheid vermeld.

Zoals reeds aangekondigd in bovengenoemde brief, heb ik de notitie, met bijlagen, eveneens doen toekomen aan het college van gedeputeerde staten in de provincie Gelderland, alsmede aan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, zulks in verband met de nauwe betrokkenheid van deze colleges bij deze zaak.

De Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne,
L. Ginjaar

1. Inleiding

Op 9 november 1978 heeft de heer Jansen, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, mondeling vragen gesteld betreffende het begraven van radioactief afval op het terrein van de NV KEMA te Arnhem. Bij de beantwoording van deze vragen heb ik een rapport toegezegd betreffende de medische en epidemiologische aspecten van het begraven afval in relatie tot de opgetreden ziektegevallen (zie Handelingen van 9 november 1978 blz. 1241-1245 en 1303). Bij brief van 21 december 1978 (kenmerk 162593) aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal is bovenbedoeld rapport, gebaseerd op de op dat moment beschikbare gegevens, toegezonden. Tevens heb ik toegezegd een onderzoek te laten uitvoeren naar mogelijke verontreiniging van bodem en grondwater.

Dit nadere onderzoek naar de mogelijke besmetting van bodem en grondwater is thans afgesloten. Het is uitgevoerd door het Rijksinstituut voor de Volksgezondheid (RIV) en het Rijksinstituut voor Drinkwatervoorziening (RID); de resultaten zijn verwerkt in deze notitie. De betreffende rapporten zijn als bijlage toegevoegd.*

Ter verduidelijking van de achtergronden van de beslissing om afval met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium op haar terrein te begraven, wordt in het kort het onderzoek aan splijtstoffen beschreven, zoals dat in de jaren 1953-1972 bij de NV KEMA werd uitgevoerd. Een aanvulling op de gegevens over de radiologische risico's verbonden aan het begraven afval en de totale kankersterfte bij 0-25-jarigen in Arnhem is eveneens opgenomen. In het laatste hoofdstuk zijn de conclusies over en de beleidsvoornemens met betrekking tot het begraven afval geformuleerd.

2. Onderzoek aan splijtstoffen bij de NV KEMA in de periode 1953-1972

Sinds het begin van de jaren vijftig is bij de NV KEMA, naast het algemene onderzoek met gebruikmaking van radionucliden, op uitgebreide schaal fysisch-chemisch onderzoek verricht naar de bereiding en de eigenschappen van splijtstofsuspensies¹. Voor dit onderzoek werd gebruik gemaakt van natuurlijk uranium en natuurlijk thorium. In een later stadium zijn voor toepassing in de zogenaamde nul-energiereactor² ook suspensies met verrijkt uranium bereid.

In 1957 was het onderzoek aan de suspensies zover gevorderd, dat werd begonnen met toepassing van deze suspensies in een daarvoor speciaal ontwikkelde subkritische of nul-energiereactor. In eerste instantie gebruikte men hiervoor een suspensie van natuurlijk uraniumoxyde. In 1959 is men voor het onderzoek met de reactor overgegaan op een suspensie van verrijkt uraniumoxyde (20% uranium-235). In een nog later stadium (1963) heeft men een suspensie van een mengoxyde van natuurlijk thorium en hoog verrijkt uranium (90% uranium-235) gebruikt.

In de subkritische reactor heeft slechts een geringe versplijting van de brandstof plaatsgevonden en zijn derhalve slechts kleine hoeveelheden splijtingsprodukten, actiniden en activeringsprodukten gevormd. De geringe versplijting van de brandstof is een bewust aangehouden beperking, omdat het sterk radioactief worden van de reactor of de suspensie het onderzoek in belangrijke mate bemoeilijkt zou hebben.

Het eerderevermelde algemeen onderzoek werd ook gedurende de periode van onderzoek met de reactor op uitgebreide schaal voortgezet. Hiervoor bleef men natuurlijk uranium en natuurlijk thorium gebruiken.

Naast het hierboven beschreven onderzoek is aan het eind van de jaren zestig onderzoek gedaan aan uranium- en thoriummonsters, die bestraald waren in de researchcentra te Petten en Jülich.

* Nedergelegd op de bibliotheek.

¹ Een splijtstofsuspensie is een fijnverdeelde splijtstof in vloeistof (water).

² Een subkritische reactor is een reactor waarin de omstandigheden zodanig zijn dat de productie van neutronen onvoldoende is om een kettingreactie op gang te houden. Het betrof in dit geval een uitgebreide laboratoriumopstelling (inhoud reactorvat ca. 17 liter) en geen energiecentrale zoals bij voorbeeld in Dodewaard.

3. Het ontstaan en de verwerking van radioactief besmet afval

Het overgrote deel van het bij het onderzoek gevormde afval is ontstaan bij het fysisch-chemisch onderzoek met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium. Dit afval is grotendeels op het KEMA-terrein begraven.

Kleinere hoeveelheden afval zijn ontstaan bij de bereiding van de suspensies met verrijkt uraniumoxyde en het mengoxyde van natuurlijk thorium en hoog verrijkt uranium. Het met verrijkt uranium besmette afval is steeds gescheiden gehouden van het met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium besmette afval en na jarenlange opslag uiteindelijk afgevoerd via de ophaaldienst voor radioactieve afvalstoffen van het toenmalige Reactor Centrum Nederland (RCN; thans Energieonderzoek Centrum Nederland, ECN). Van het verrijkte uranium kunnen derhalve slechts sporen in het begraven afval terecht zijn gekomen.

De suspensies die in de reactor gebruikt zijn en derhalve enige splijtingsproducten en actiniden bevatten, zijn afgevoerd naar het ECN. Door het onderzoek met de reactor en het daaraan verbonden onderhoud kunnen mogelijk sporen van deze suspensies in het begraven afval terecht zijn gekomen. De subkritische reactor is in de loop van 1977 afgebroken, en voor zover de onderdelen besmet of geactiveerd waren, via de ophaaldienst afgevoerd naar het ECN. Van de reactoropstelling zijn geen besmette of geactiveerde onderdelen begraven.

Het afval ontstaan bij onderzoek aan bestraalde uranium- en thoriummonsters (waarin aanzienlijke hoeveelheden kunstmatige radionucliden voorkwamen) is steeds gescheiden gehouden van het overige afval en afgevoerd via de ophaaldienst van het toenmalige RCN.

Resumerend kan gesteld worden dat de radioactieve stoffen in het begraven afval bestaan uit natuurlijk uranium en natuurlijk thorium en hun dochternucliden³ en sporen verrijkt uranium, splijtingsproducten en actiniden.

Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat incidenteel met bovengenoemd afval, eveneens radioactief afval afkomstig van de Radiologische Dienst TNO begraven is. Deze TNO-dienst is gevestigd op het terrein van de NV KEMA te Arnhem. Het afval ontstond bij door deze TNO-dienst uitgevoerd nucleair geneeskundig onderzoek.

In de jaren 1965 t/m 1976 zijn door de Radiologische Dienst TNO ruim 5000 nucleair geneeskundige onderzoeken verricht bij patiënten, afkomstig uit een 11-tal Gelderse ziekenhuizen⁴. Aanvankelijk beschikte geen der betrokken ziekenhuizen over een nucleair geneeskundig («isotopen»)laboratorium, noch over de benodigde deskundigheid en apparatuur. Ten behoeve van het noodzakelijk geachte nucleair geneeskundig onderzoek werd daarom een beroep gedaan op de medewerking van de Radiologische Dienst TNO. Deze dienst beschikte wel over de vereiste apparatuur en deskundigheid.

Het Gemeente Ziekenhuis te Arnhem heeft voor de nucleair geneeskundige werkzaamheden bij de Radiologische Dienst TNO een centrale, ook voor de andere betrokken ziekenhuizen bemiddelende, rol gespeeld. In de loop van genoemde periode hebben een drietal ziekenhuizen⁵ de beschikking gekregen over een eigen nucleair geneeskundig laboratorium. Nadat in 1973 het Gemeente Ziekenhuis te Arnhem over een eigen laboratorium beschikte, is het betreffende werk bij de Radiologische Dienst TNO sterk afgenomen en heeft sinds 1976 niet meer plaatsgevonden.

Voor het onderzoek werden kortlevende radionucliden gebruikt. Het hierbij ontstane laboratoriumafval en de besmette excreta van de patiënten werden opgeslagen totdat de activiteit door verval grotendeels was verdwenen. De activiteit werd door meting gecontroleerd. Dit afval werd te samen met het KEMA-afval begraven. Het begraven van dit afval heeft na 1972 niet meer plaatsgevonden. Sinds 1973 is ook dit afval, evenals het KEMA-afval, via de ophaaldienst van het RCN afgevoerd.

³ Het vervalproduct van een radionuclide noemt men dochternuclide. Het dochternuclide kan radioactief of stabiel zijn. Bij het verval van natuurlijk uranium en natuurlijk thorium ontstaan radioactieve dochternucliden.

⁴ De betreffende ziekenhuizen zijn: Gemeente Ziekenhuis, Arnhem; Ned. Herv. Ziekenhuis Diaconessenhuis, Arnhem; Ziekenhuis Velp, Velp; Wilhelmina Ziekenhuis, Doetinchem; Psychiatrisch Ziekenhuis Wolfheze, Wolfheze; Stichting Prot. Chr. Streekziekenhuis, Bennekom; Juliana Ziekenhuis, Ede; Juliana Ziekenhuis, Rhenen; Pieter Pauw Ziekenhuis, Wageningen; Streekziekenhuis St. Andreas, Tiel; Streekziekenhuis Bethesda, Tiel;

⁵ Het betreft de ziekenhuizen: Ned. Herv. Ziekenhuis Diaconessenhuis, Arnhem; Gemeente Ziekenhuis, Arnhem; Wilhelmina Ziekenhuis, Doetinchem;

4. Beslissing van de NV KEMA tot begraven van een deel van het afval

In de beginperiode van het door de NV KEMA uitgevoerde onderzoek naar de bereiding en de eigenschappen van splijtstofsuspensies bestond er geen ophaaldienst voor radioactief afval. Gezien de destijds geldende opvattingen en wettelijke bepalingen betreffende de verwijdering van afval in het algemeen en natuurlijk uranium en natuurlijk thorium in het bijzonder, werd het niet bezwaarlijk geacht het afval besmet met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium te begraven. In dit verband kan gewezen worden op het «Radioactieve-stoffenbesluit, Warenwet» (Stb. 1958, 317) dat natuurlijk uranium en natuurlijk thorium geheel uitzonderde van de wettelijke bepalingen aangaande het handelen met radioactieve stoffen. Ook het «Radioactieve-stoffenbesluit Warenwet» (Stb. 1963, 233) bevatte geen bepalingen omtrent «het zich ontdoen» van radioactief afval, zoals bij voorbeeld het begraven van radioactief afval op eigen terrein.

Het afval besmet met andere radionucliden dan natuurlijk uranium en natuurlijk thorium, dat in het algemeen grotere radiologische risico's met zich meebrengt, werd in afwachting van een andere oplossing tijdelijk opgeslagen.

In 1963 is door het toenmalige RCN een begin gemaakt met het landelijk inzamelen van radioactief afval. Zodra daarvoor de mogelijkheden aanwezig waren, is het afval besmet met andere radionucliden dan natuurlijk uranium en natuurlijk thorium via de ophaaldienst afgevoerd. Gezien echter de in de beginperiode beperkte mogelijkheden van afvoer via de ophaaldienst en mede gelet op de vorenvermelde wettelijke bepalingen, bleef men het afval besmet met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium begraven.

Sinds het begin van de jaren zeventig heeft men, gezien de zich allengs wijzigende inzichten omtrent het begraven van afval en vooral gelet op de inmiddels verbeterde afvoermogelijkheden via de ophaaldienst, ook het afval besmet met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium via de ophaaldienst afgevoerd.

5. Onderzoek door het RIV en RID

Het door het RIV en RID gezamenlijk uitgevoerde omvatte naast de meting van het stralingsniveau boven het stortterrein en het opgraven van een deel van het afval en het onderzoek daarvan ook onderzoek van bodem- en bladmonsters. Tevens zijn grondwaterboringen uitgevoerd, gevolgd door bemonstering en onderzoek van het grondwater.

Het uitgevoerde onderzoek en de resultaten daarvan zijn beschreven in de RIV-rapporten 217/78FL, 5/79FL en 61/79FL en het RID-rapport 5-79/01. Deze rapporten zijn als bijlage toegevoegd*. De belangrijkste resultaten van het onderzoek zijn onderstaand kort samengevat.

Het stralingsniveau boven het stortterrein is niet verhoogd. De laag grond boven de afvalkuilen is dunner dan op grond van de destijds beschikbare informatie werd aangenomen, maar geeft desalniettemin een volledige afscherming.

Zoals uit vorenvermelde beschrijving kan worden verwacht, bestaat het materiaal in het opgegraven afval voornamelijk uit natuurlijk uranium en thorium en hun dochternucliden die sinds het begraven van het afval ontstaan zijn uit deze elementen. In het opgegraven afval is geen verrijkt uranium aangetroffen. In het opgegraven afval zijn geringe hoeveelheden cesium-137 en cobalt-60 en sporen strontium-90 aangetoond. Deze radionucliden kunnen, gezien het bij de NV KEMA uitgevoerde onderzoek, zowel afkomstig zijn van laboratoriumproeven met de betreffende radionucliden als van mogelijk aanwezige sporen bestraald materiaal.

Er zijn geen aanwijzingen dat radioactief materiaal uit het afval in het onderliggende bodemmateriaal is vastgelegd. Ook voor concentratie van uranium of thorium in boombladeren zijn geen aanwijzingen gevonden. Een verhoging van het uraniumgehalte van twee bodemmonsters kan worden

---

* Nedergelegd op de bibliotheek.

verklaard door directe contaminatie van bodemmateriaal door radioactief besmet afval tijdens het opgraven van het afval. Ook zijn er geen aanwijzingen dat radioactief materiaal uit het afval in het grondwater is terechtgekomen. Het, ten opzichte van andere grondwatermonsters uit de omgeving, licht verhoogde uraniumgehalte van het grondwater bij twee benedenstroomse waarnemingsfilters is waarschijnlijk het gevolg van lokaal aanwezig leemig materiaal, of van klei die is gebruikt voor de afdichting van de boring (klei en leem hebben als regel hogere uranium- en thoriumgehalten dan zand).

Uit de bovengenoemde resultaten van het onderzoek volgt, dat onder de condities zoals het afval er nu ligt, er geen risico's voor de volksgezondheid of het milieu zijn te vrezen. De resultaten van het onderzoek bevestigen de hoofdzaken van de tijdens de mondelinge beantwoording in de Kamer naar voren gebrachte gezichtspunten. Ten slotte zij vermeld dat tijdens en na het opgraven van het afval geen persoonlijke besmettingen zijn geconstateerd, hoewel tijdens het opgraven een geringe luchtbesmetting is aangetoond.

Uit de resultaten van het onderzoek valt af te leiden dat de risico's van het begraven actieve materiaal overwegend bepaald worden door het natuurlijk uranium en natuurlijk thorium met hun dochternucliden. In dit verband moet nog opgemerkt worden dat de hoeveelheid begraven natuurlijk uranium en natuurlijk thorium thans wordt geschat op enkele tientallen kilogrammen. Bij laboratoriumproeven met het opgegraven afval is gebleken dat een deel van het uranium en thorium op het afval resuspendeerbaar* en potentieel inhaleerbaar is.

6. Aanvulling op en nadere beschouwing van de eerder verstrekte gegevens

Bij brief van 21 december 1978 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (kenmerk 162593) aangaande het begraven radioactieve afval op het KEMA-terrein, is reeds uiteengezet dat de gemiddelde sterfte als gevolg van leukemie in de leeftijdscategorie 0-25 jaar, in Arnhem in de periode 1957-1976 niet significant verschilde van die van de rest van Nederland. Tevens is aangegeven dat nog nagegaan zou worden in hoeverre de totale kankersterfte bij 0-25 jarigen in Arnhem overeenkomt met de landelijke cijfers. Uit het onderzoek is gebleken dat ook de gemiddelde sterfte ten gevolge van alle uitingsvormen van kanker in de leeftijdscategorie 0-25 jaar gedurende de periode 1957-1976, in Arnhem niet significant verschilde van die van de rest van Nederland.

Bij bovengenoemde brief van 21 december 1978 is een risico-evaluatie gegeven met betrekking tot de mogelijke opname van uranium en thorium in het lichaam en de daarmee samenhangende kans op kankerinductie, een en ander in relatie tot het begraven afval. Deze evaluatie werd gemaakt aan de hand van de destijds bekende gegevens. Enkele van deze gegevens blijken af te wijken van de bij het onderzoek naar voren gekomen gegevens. De resultaten van het onderzoek duiden erop dat, zoals hierboven reeds is aangegeven, meer is begraven dan oorspronkelijk werd aangenomen en dat een deel van het op het afval aanwezige natuurlijk uranium en natuurlijk thorium althans momenteel gemakkelijker van het afval kan worden verwijderd dan oorspronkelijk is aangenomen.

Ook met deze aangepaste uitgangspunten volgt uit de bij bovengenoemde brief van 21 december 1978 gegeven risico-evaluatie dat eventueel slechts sporen van het natuurlijk uranium en natuurlijk thorium in het lichaam kunnen zijn opgenomen. Er zijn derhalve geen argumenten aanwezig om terug te komen op de conclusie van de mondelinge behandeling van de gestelde kamervragen ter zake: «er is geen directe relatie aan te tonen tussen de genoemde ziektegevallen en het radioactieve afval ter plaatse». (Handelingen van 9 november 1978, blz. 1243).

* Resuspenderen is het door mechanische beroering in de lucht brengen van materiaal.

7. Mogelijk toekomstige risico's

Het terrein waar het afval begraven ligt, is geen openbaar gebied. Deze situatie zal zich in de nabije toekomst waarschijnlijk niet wijzigen. Zolang het gebied niet voor publiek toegankelijk is bestaat de mogelijkheid, door middel van voorschriften, de gebruiker van het gebied te verplichten activiteiten waarbij het afval vrijkomt te voorkomen. Tevens kan er door toepassing van administratieve procedures, bij voorbeeld aantekening in het kadaster, voor worden gezorgd dat het gedurende enkele honderden jaren bekend blijft dat ter plaatse afval besmet met natuurlijk uranium en natuurlijk thorium begraven ligt.

Op zeer lange termijn bestaat er echter geen zekerheid, dat bij activiteiten op het terrein rekening zal worden gehouden met de aanwezigheid van het afval. Daar natuurlijk uranium en natuurlijk thorium grote halveringstijden hebben zal de radioactiviteit gedurende duizenden jaren vrijwel onveranderd blijven. Derhalve dient er aandacht besteed te worden aan de risico's op zeer lange termijn. Tevens zij er in dit verband op gewezen, dat ook door natuurlijke processen (bij voorbeeld erosie) de omstandigheden op het stortterrein zich zodanig kunnen wijzigen dat de beschermende afdeklaag boven het afval grotendeels of geheel verdwijnt en er afval aan de oppervlakte komt.

Bij de evaluatie van de mogelijk toekomstige risico's voor de bevolking moet aandacht worden besteed aan reëel te achten gebeurtenissen, zoals het opgraven van het afval, het intensief hanteren van besmette voorwerpen en verspreiding van actief materiaal door resuspensie nadat het afval, bij voorbeeld door erosie, aan de oppervlakte is gekomen. Bij de evaluatie moeten inhalatie, ingestie en wondbesmetting als wegen voor inwendige besmetting in beschouwing worden genomen. De keuze van de noodzakelijke veronderstellingen moet zodanig zijn dat een onderschatting van de risico's weinig waarschijnlijk is.

Beschouwingen dezerzijds geven aan dat de dosis die in de hiervoor beschreven situaties mogelijk opgelopen zou kunnen worden in dezelfde orde van grootte ligt als de wettelijk toegestane jaardosis voor radiologische werkers.

Gezien de bovengenoemde verschillende verspreidingsoorzaken en besmettingswegen kan bedoelde dosis in een korte periode (bij voorbeeld bij graafwerkzaamheden) dan wel over een lange periode (bij voorbeeld na erosie) worden opgelopen. In dit laatste geval zal de jaarlijks op te lopen dosis uiteraard slechts een fractie van de bovengenoemde wettelijk toegestane dosis bedragen.

8. Conclusie en beleidsvoornemen

Op grond van de resultaten van het onderzoek door het RIV en het RID kan worden geconcludeerd dat, zoals aangegeven in hoofdstuk 4, er in de huidige situatie geen risico's voor de volksgezondheid en het milieu zijn te vrezen als gevolg van het begraven afval op het terrein van de NV KEMA te Arnhem. Mochten er in de toekomst op dit terrein activiteiten ontplooid worden, waarbij geen rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van het begraven afval, dan behoeft niet te worden gevreesd dat door de betrokken personen een dosis wordt opgelopen die uit het oogpunt van volksgezondheid onacceptabel is. Op grond van deze gegevens is de inspecteur van de Volksgezondheid belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu voor Gelderland van mening dat er geen bezwaar gemaakt kan worden tegen een blijvende aanwezigheid van het begraven afval op het terrein van de NV KEMA.

Na overweging van het bovenstaande ben ik van mening dat geen dwingende redenen aanwezig zijn om aanstonds het begraven afval te verwijderen. Anderzijds is echter het algemeen milieuhygiënisch beleid erop gericht het aantal stortplaatsen van afval te beperken en de reeds bestaande stort-

plaatsen die niet meer aan de huidige milieunormen voldoen waar mogelijk aan te passen of te verwijderen. In het bijzonder geldt dit voor plaatsen waar incidenteel een beperkte hoeveelheid niet-huishoudelijk afval is gestort. Tegen de achtergrond van dit beleid en mede gezien mogelijke ontwikkelingen ter plaatse in de toekomst acht ik het ongewenst dat de begraafplaats van het afval op het terrein van de NV KEMA blijft bestaan. De directie van de NV KEMA is van dit standpunt op de hoogte gesteld. Deze heeft begrip getoond voor dit uitgangspunt en zich bereid verklaard een werkplan voor het verwijderen van het afval op te stellen. Voor de tussenliggende periode heeft de directie van de NV KEMA maatregelen getroffen, om te voorkomen dat onbevoegden het betrokken terrein zullen betreden.

Het plan, dat naar verwachting medio 1980 gereed zal komen, zal worden voorgelegd aan een begeleidingscommissie, die door de hoofdinspecteur van de Volksgezondheid belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu op mijn verzoek zal worden ingesteld. Deze commissie zal met name de aspecten verbonden aan opgraving, transport, verwerking en definitieve afvoer in beschouwing moeten nemen en advies uitbrengen over de uitvoerbaarheid van het werkplan. Op grond van het advies van de begeleidingscommissie zullen te zijner tijd nadere beslissingen met betrekking tot de feitelijke verwijdering van het afval worden genomen. Over deze nadere beslissingen zal de Kamer geïnformeerd worden.